

Arrest

nr. 214 293 van 19 december 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARCO
Louizalaan 50/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2018 met referentenummer X

Gelet op de beschikking van 6 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMAN, die loco advocaat A. MARCO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaten D. MATRAY en VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...).

voornaam: B. (...)

geboortedatum: (...).1990

geboorteplaats: ELBASAN

nationaliteit: Albanese

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, -tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 02.02.2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene kan niet aantonen hoe lang hij reeds verblijft in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

"Le principe de bonne administration implique prendre en considération l'ensemble des éléments (voir C.E., 11 mars 1997, n° 65.160 ; C.E., 24 septembre 1998, n° 75.897 ; C.E. n° 82.698, arrêt du 5 octobre 1999 ; C.E. 91.709, arrêt du 19 décembre 2000) ;

La partie adverse n'a pas préparé avec soin la décision prise et n'a pas statué en pleine connaissance de cause. Elle n'a pas procédé aux investigations nécessaires de manière à être pleinement informée.

L'Office des Etrangers n'a pas pris les mesures nécessaires afin de connaître si M. SKORA séjourne en Belgique au delà du délai légal prévu ou pas.

Le principe de bonne administration implique que les dossiers soient traités avec minutie et de façon consciencieuse.

M. S. (...) n'a pas eu la possibilité de se justifier. L'Office des Etrangers lui a délivré un ordre de quitter le territoire sans étudier sa réelle situation et sans étudier s'il se trouve vraiment en séjour illégal, sans vérifier son passeport, sans mener aucune étude de son dossier. La décision n'est basée que sur des présomptions. Il s'agit d'une motivation arbitraire et sans fondement réel.

M. S. (...) a des possibilités professionnelles en Belgique et en Europe, son diplôme lui permet de postuler à des postes de travail de haute qualification.

Pour rappel, M. S. (...), en tant que ressortissant de nationalité albanaise, est exempté de l'obligation de visa.

M. S. (...) a une carte d'identité nationale et un passeport national en cours de validité. »

2.1.2. In een vijfde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt:

« En vertu de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme (ci-après « CEDH »), la vie privée et familiale doit être protégée et les discriminations prohibées.

Toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité. Toute décision entraînant une ingérence dans la vie privée et familiale doit être motivée démontrant le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. En l'espèce il convient de souligner que le requérant a fait état des raisons culturelles et affectives qui le rattachent à la Belgique.

Dans le cas d'espèce, le besoin social impérieux qui justifierait l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant, n'est ni identifié ni justifié, car il n'existe pas.

M.S. (...) a sa famille proche en Belgique et un réseau d'amitiés. Lui faire rentrer en Albanie de façon immédiate sans lui permettre d'entamer les démarches pour régulariser sa situation violerait ce droit ainsi que son droit de libre circulation. »

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de middelen aangevoerd in het verzoekschrift het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Voorafgaand: de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn³.

3 C.C.E., n° 1588, 7 september 2007, tevens C.C.E., n° 39 042, 22 februari 2010.

Verzoekster voert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad van State heeft beoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden⁴. Dit middelonderdeel moet bijgevolg als onontvankelijk aanzien worden.

Bovendien voert verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aan, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting aan, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Tevens leidt verweerster uit het verzoekschrift van verzoekster af dat zij van mening is dat er sprake zou zijn van een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de neergelegde stukken.

Ondergeschikt merkt verweerster nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Wat betreft de verenigde middelen

Stelling verzoekende partij

Verzoekster stelt dat de motivering en handelswijze van verweerster strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster verwijt in zijn eerste middel verweerster de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd te hebben daar de beslissing onduidelijk, niet gestructureerd en een stereotiep is. Verzoekster meent ook dat de beslissing tegenstrijdig is omdat hij, aan de ene kant, tot 02.02.2018 de nodige documenten kon verzamelen, en aan de andere kant, hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Bovendien stelt verzoekster dat verweerster zich op vermoeden steunt, zonder bewijs voor te leggen.

4 "Considérant que le moyen n'est pas recevable en tant qu'il est pris de la violation du «devoir de minutie» qui ne constitue pas une règle de droit, une décision en tout point légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée; que le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision" C.E., n°236.621 du 30 novembre 2016.

Verzoekster voert in zijn tweede middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan omdat verweerster niet de noodzakelijke onderzoeken heeft uitgevoerd en, bijgevolg, zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Verzoekster meent dat verweerster zijn beslissing op vermoeden heeft gebaseerd.

Verder voert verzoekster in zijn derde middel aan dat het risico op onderduiken niet gerechtvaardigd en gevestigd is. Verzoekster werd nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, waaraan hij zich niet zou hebben gehouden.

Bovendien stelt verzoekster in zijn vierde middel een schending van zijn rechten van verdediging volgens artikel 6 EVRM aan sinds hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze beslissing zou disproportioneel zijn met het risico dat de aanwezigheid van verzoekster op het grondgebied zou hebben.

Ten slotte voert verzoekster in haar laatste middel aan dat er geen afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM omdat hij een vermeende sociale en culturele band zou hebben opgebouwd in België. De inmenging in het privé- en gezinsleven van verweerster is dus niet gerechtvaardigd.

Weerlegging

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten⁵.

5 De Raad herinnert eraan dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de beslissing wordt immers vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoekster, bijgevolg, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Verweerster ondersteunt zijn beslissing op de volgende redenen:

☐ Verzoekster toont niet aan dat de periode van 90 dagen niet overschreden werd om vrijgesteld van de visumplicht te zijn; ☐ Verzoekster kan niet aantonen hoe lang hij reeds verblijft in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten;

gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden kan zijn de motieven van haar motieven uiteen te zetten. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing op een duidelijke en eenduidige wijze voorkomt uit de redenering van haar auteur om aan de bestemming van de beslissing toe te laten deze te begrijpen, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, aan het bevoegde rechtscollege hierover controle uit te oefenen (R.v.V. 9.727 van 10 april 2008).

☐ Verzoekster heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zij aanwezigheid te melden; ☐ Verzoekster heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster kent bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

Verder meent verzoekster dat verweerster zich op vermoeden steunt en geen bewijs aantoont dat verzoekster sinds meer dan 90 dagen op het grondebied verblijft. Verweerster herinnert dat de bewijslast bij verzoekster ligt. Verzoekster moet dus aantonen dat dit niet het geval zou zijn. In ieder geval is verzoekster al langer dan 90 dagen verbleven op het grondgebied sinds hij zelf verklaart op 16 oktober 2016 te zijn gekomen.

3. Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁷. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

4. Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding⁸. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In casu werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid genomen.

Het tweede middel houdende gebrek aan het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

5. Wat betreft het risico op onderduiken, moet vastgesteld worden dat dit motief de beslissing ondersteunt dat er redenen bestaan waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Het is dus een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvoor verzoekster geen belang heeft om dit motief te betwisten⁹. Er kan geen beroep ingesteld worden tegen een uitvoeringsmaatregel. Het derde en vierde middel kunnen bijgevolg niet weerhouden worden.

6. Volgens het Hof dient er aldus een onderscheid gemaakt te worden tussen enerzijds het stadium waarin het bevel wordt afgeleverd en anderzijds het stadium waarin het bevel uitgevoerd zal worden.

Het onderzoek naar deze bepalingen dient te gebeuren op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen uitgevoerd wordt: « In dit stadium, hoeft de minister of zijn afgevaardigde niet te beoordelen of de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt.

Uit het voorgaande volgt, voor een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een persoon zonder geldige verblijfsdocumenten (bijlage 13), dat het onderzoek overeenkomstig artikel 8 EVRM dient uitgevoerd te worden op het moment dat het bevel gedwongen ten uitvoer wordt gebracht en niet op het moment van het uitreiken ervan.

Het middel is op dit vlak voorbarig.

7. In ondergeschikte orde, inzake 8 EVRM, wanneer verzoekster een vermeende schending van artikel 8 EVRM opwerpt dient zij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé- en gezinsleven dat zij inroep ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen.¹⁰

Artikel 8 EVRM betreft alleen maar nauwe banden van bloedverwantschap. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft dus betrekking op het gezin dat beperkt is tot minderjarige kinderen en ouders en deze bescherming is uitzonderlijk uitgebreid¹¹. Volgens het EHRM, zullen de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale affectieve banden worden aangetoond¹².

In casu verklaart verzoekster een hechte familie in België te hebben en een netwerk van vrienden. Verweerder laat gelden dat niet ernstig weerhouden kan worden dat verweerder diende te motiveren nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM gezien vermeld artikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

In hoofdorde stelt verweerder dat het privé- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied niet kan aantonen. In casu voldoet verzoekster ook niet aan de vereiste voorwaarden om van de bescherming van artikel 8 EVRM te genieten sinds verzoekster niet aantoont, buiten vermeende sociale en culturele banden die hij in België zou hebben opgebouwd, dat er aanvullende elementen van afhankelijkheid bestaan.

Ondergeschikt merkt verweerder nog op dat het tegenstrijdig zou zijn om vol te houden dat hij minder dan 90 dagen op het grondgebied is verbleven, maar wel een privé- en gezinsleven heeft kunnen opbouwen op zo kort termijn.

Ondergeschikt, inzake de eerste toelating op het grondgebied – en niet het einde van het verblijfsrecht –, meent het EHRM dat het geen inmenging kan zijn en dat er daarom geen onderzoek op grond van artikel 8, § 2 EVRM moet worden uitgevoerd zodat men niet moet nagaan of verweerder een legitiem doel nastreefde en of de maatregel evenredig was aan het doel¹⁴.

Het EHRM beschouwd niettemin dat men in zulke gevallen moet nagaan of de staat een positieve verplichting heeft om een privé- en/of gezinsleven te laten handhaven en ontwikkelen¹⁵.

Echter kan men in casu vaststellen dat verzoekster op het grondgebied is gebleven na het einde van de 90 dagen, zodat hij niet kon negeren dat het nastreven van zijn privé- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied precair was.

Verzoekster overtuigt niet dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat artikel 8 EVRM geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing. In casu toont verzoeker evenmin aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Uw Raad heeft hierover immers reeds het volgende bepaald:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”¹⁶

Voorts herinnert verwerende partij eraan dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat¹⁷ en wordt verwezen naar het EHRM dat er meermaals aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁸

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Er kan mitsdien geen schending weerhouden worden van artikel 8 EVRM.”

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat in zoverre de verwerende partij in haar nota opmerkt dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet ontvankelijk wordt aangevoerd, zij niet kan worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift onder meer aan dat geen rekening werd gehouden met elementen aangaande haar privé- en familielevens in België. De Raad ziet niet in waaruit de verwerende partij afleidt dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op onontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

Vervolgens kan de Raad opmerken dat uit artikel 7 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, volgt dat de verwerende partij geen verwijderingsmaatregel mag treffen wanneer dit in strijd zou zijn met een hogere rechtsnorm.

De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Aldus dient de Raad na te gaan of de verwerende partij een grondig onderzoek van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een '*fair balance*' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met verschillende omstandigheden betreffende zowel haar privéleven, als haar gezinsleven en dat de verwerende partij heeft nagelaten de noodzakelijke onderzoeken naar haar concrete situatie te doen. Zij geeft ook aan dat haar niet de kans werd geboden zich te verantwoorden. Zij merkt op dat zij professionele mogelijkheden heeft in België en in Europa en dat haar diploma haar toelaat te postuleren voor hoge functies. Zij stelt culturele en affectieve banden in België te hebben opgebouwd die haar hier binden. Zij verduidelijkt dat ze familie heeft in België en een netwerk van vrienden. Zij meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van een controle van haar voertuig werd tegengehouden door de politie, waarbij werd vastgesteld dat zij niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikt. Uit het administratief verslag van de controle van 27 januari 2018 blijkt dat zij verklaarde op bezoek te zijn geweest bij familie en dat zij nadien is beginnen werken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan en moet dan ook, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, nagaan of de verwerende partij in alle redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding is gekomen tot de bevinding dat de bestreden beslissing geen inbreuk vormt op het privé- en/of gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Het stond dan ook aan de verwerende partij om, alvorens de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, op zorgvuldige en rigoureuze wijze te onderzoeken of de concrete situatie van de verzoekende partij al dan niet valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad kan slechts vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat het privé- en/of gezinsleven van de verzoekende partij in overweging is genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, laat staan dat hieromtrent een afweging werd gemaakt en of er sprake is van een proportionele beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit v. Turkije (GK), § 93). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij de kans werd geboden haar familiale situatie uiteen te zetten. Nochtans gaf zij naar aanleiding van de politiecontrole op 27 januari 2018 aan dat zij naar België kwam bij familie, zodat de verwerende partij minstens op de hoogte was van deze intentie tot familiebezoek en dus de mogelijke aanwezigheid van familieleden op het Belgisch grondgebied.

De Raad dient daarnaast vast te stellen dat een expliciete afweging aangaande het privéleven van de verzoekende partij eveneens ontbreekt. Nochtans gaf de verzoekende partij bij hoger vermelde politiecontrole te kennen enige tijd in België te zijn en hier te werken en stelt zij in haar verzoekschrift onder meer een netwerk van vrienden te hebben uitgebouwd. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon en dus ook de relatie met vrienden en kennissen kan insluiten. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). De Raad kan slechts vaststellen dat bij de voorbereiding van de bestreden beslissing of elders in het administratief dossier en evenmin in de bestreden beslissing zelf geen blijk wordt gegeven van enige belangenafweging in het licht van een privéleven van de verzoekende partij in België. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Noch de bestreden beslissing, noch de stukken in het administratief dossier geven er blijk van dat de verwerende partij bij de besluitvorming aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de volledige specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij of dat zij zich afdoende zou hebben geïnformeerd, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. De Raad kan in voorliggende zaak niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande de aspecten betreffende het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij kon niet zonder meer overgaan tot het uitreiken van een verwijderingsmaatregel. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. In zoverre de verwerende partij overgaat tot een a posteriori motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat deze beschouwingen niet terug te vinden zijn in het bestreden inreisverbod, noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een belangenafweging door te voeren en onderzoek te voeren zet de verwerende partij de hierboven vastgestelde schending niet recht (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU